

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Ensenyeu-nos a pregar

Els evangelis ens presenten retrats molt viscuts de Jesús com a home de pregària. Jesús resava. Malgrat la urgència de la seva missió i l'atabuix de moltes persones que el reclamaven, Jesús sent la necessitat d'aparcar-se en soledat i pregar.

En alguna pàgina de les Escripures sembla ser la pregària de Jesús, la seva intimitat amb el Pare, qui ho governa tot. Ho serà especialment, per exemple, en la nit de Getsemaní. L'última part del camí de Jesús (absolutament el més difícil dels que havia recorregut fins a aquell moment) sembla trobar el significat en l'escolta continuada de Jesús envers el seu Pare. Aquí es troba el punt essencial: Allí Jesús pregava.

Jesús pregava intensament en els actes públics, compartint la litúrgia del seu poble, però també cercava llocs apartats, separats de bullit del món, llocs que permetessin descendir al secret de la seva ànima: és el profeta que coneix les pedres del desert i puja dalt les muntanyes. Les darreres paraules de Jesús, abans d'expirar a la creu, són paraules dels salms, és a dir, de la pregària, de la pregària dels jueus: resava amb les oracions que la seva mare li havia ensenyat.

Jesús resava com ho fa cada home en el món. I, malgrat això, en la seva manera de resar també s'hi amagava un misteri, alguna cosa que segurament no havia escapat als ulls dels seus deixebles si trobem als evangelis aquesta simple i immediata súplica: «Senyor, en-

senya'ns a pregar» (Lc 11,1). Ells veien que Jesús resava i tenien ganes d'aprendre a resar: «Senyor, ensenya'ns a resar». I Jesús no s'hi nega, no està gelós de la seva intimitat amb el Pare, sinó que ha vingut precisament per introduir-nos en aquesta relació amb el Pare. I així es converteix en mestre de pregària per als seus deixebles, com ho vol ser certament per a tots nosaltres.

El primer pas per a resar és ser humils, anar a trobar el Pare i dir: «Mira'm, soc pecador, soc dèbil, soc dolent», cadascú sap allò que ha de dir. Però es comença sempre amb humilitat, i el Senyor escolta. La pregària humil és escoltada pel Senyor.

El més bonic i just que tots hem de fer és repetir la invocació dels deixebles: «Mestre, ensenya'ns a resar!», «Senyor, ensenya'm a resar.»

Dimecres, 5 de desembre de 2018

REFLEXIONS

UN MAR D'EMOCIONS

L'alegria, l'esclat de joia (i II)

L'alegria és una llum vital que ressuscita qualsevol signe de mort; introdueix la falsa idea de què tot és possible, perquè l'alegria és cega, no veu els obstacles, ni els topalls. No s'adiu a raons, ni es deixa contagiar pels presagis fatalistes. És l'arrel de qualsevol projecte innovador, de qualsevol començament. Sense alegria, no es pot començar res, perquè per iniciar quelcom, cal la intemperància de l'alegria, l'excés de vitalitat que regala en l'ésser humà.

L'alegria és la primavera del cor. Quan s'està alegre, tot flueix, tot brilla, tot mostra el seu esplendor desinhibitament. L'alegria és una explosió emocional que cerca la seva irradiació fora d'ella mateixa. Busca la complicitat en els altres. És, per essència, comunicativa, cerca l'altre, perquè sent el desig d'alegrar l'altre i de contagiar-lo amb la seva irradiant potència transformadora.

És, al capdavant, una emoció que envigoreix el cor i que dona tonalitat a la vida; que l'eleva per sobre de si mateixa, que fa brincar el cos i l'ànima. És impuls, però també força propulsora cap amunt. L'alegria eleva l'esperit, dona ales, fa més lleugera la persona.

No hi cap en el cos i cerca expressar-se més enllà de les paraules, de les metàfores, de les alegories. Vol fer-se visible en l'espai. Necessita el gest, les mans, el cos, el crit.

Per això, la dansa és la seva millor expressió.

Es contraposa, essencialment, a la tristesa. Sentim alegria quan tenim la vivència d'haver assolit un bé, quan experimentem la conquesta d'un propòsit. És la recepció d'una novetat que endolceix la vida. És l'obertura d'un horitzó. S'entrelluca una possibilitat, s'abandona el terreny de la fatalitat.

Hi ha, però, l'alegria que salta dins del cor sense una raó que li doni legitimitat. És la que transcendeix la raó, la que s'experimenta sense una causa puntual, la que se sent quan un viu reconciliat amb la seva pròpia vida, amb el món que l'envolta; la que s'experimenta quan un s'adona de què existeix, de què està viu i de què podia no haver existit mai. L'alegria de ser-hi, de poder gaudir dels petits dons que ofereix la vida és l'alegria més elemental de totes, la que solament es pot descobrir quan un s'ha després de totes les fetes de la vida.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,4b-15 / SI 80 / Mt 14,13-21]. Dedicació de la Basílica de Santa Maria. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei,...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.; *Lleida*: Beat Salvi Huix i Miralpeix, i companys mrs.

6. □ Dimarts [Dn 7,9-10.13-14 / SI 96 / Lc 9,28b-36]. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV); sant Just i sant Pastor, noiets

germans mrs. d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdas, papa (514-523).

7. ■ Dimecres [Nm 13,2-3a.26-14,1.26-30.34-35 / SI 105 / Mt 15, 21-28]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza, 1480-Nàpols, 1547), prev. fund. dels Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. □ Dijous [Nm 20,1-13 / SI 94 / Mt 16,13-23]. Sant Domènec (Domingo) de Guzman (†1221), prev.

d'Osma, fund. Dominics (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, màrtirs a Roma (s. IV).

9. ■ Divendres [Os 2,14b.15b. 19-20 / SI 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), vg., mr., i patrona d'Europa; sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. de les Filles de Jesús.

10. ■ Dissabte [2C 9,6-10 / SI 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa 18,6-9 / SI 32 / He 11,1-2.8-19 (o bé, més breu: 11,1-2.8-12) / Lc 12, 32-48]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg. fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

Diumenge XVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

L'amor al diner és una idolatria

Una de les preocupacions més importants per a moltíssima gent són els diners. Molta gent vol posseir cada cop més i més. Les lectures d'avui ens recorden que tota la riquesa no ens porta ni a tenir vida ni a fer-la més feliç. Ho veiem a l'evangeli partint d'una petició que li fan a Jesús: *Mestre convinceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència*. La resposta del Mestre pot estranyar: *Bon home, ¿qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?* A Jesús no li toca dirimir qüestions legals; la preocupació pels diners no entra dins els seus esquemes, dins el Regne de Déu que ell predica. Li desagrada que els diners siguin font de divisió entre germans. I la paràbola que explica ens fa veure que els diners no donen cap seguretat. Un home va tenir *unes collites tan abundants que no sabia on guardar-les*. I va pensar que fent uns *graners molt més grans per a guardar-los* tot ja seria feliç: *Em diré a mi mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja beu, diverteix-te*. Les seves paraules només mostren que egoisme; ni una al·lusió a compartir els diners amb els pobres o donar-los al servei de Déu. Però Déu li digué: *Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà?* Moriràs aquesta nit i tota la riquesa que has acumulat no et servirà de res.

És també la reflexió de l'Eclesiastès: *Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res*. Per això diu: *Vanitat i més vanitat, tot és en va*. La preocupació per les riqueses és vana, és buida, no assegura ni la vida ni la felicitat. Per això Pau ens recorda que, com a *ressuscitats busquem allò que és de dalt* i per tant, *fem morir allò que ens lliga a la terra: fornicació, impureza... i l'amor al diner, que és una idolatria*. Com ressuscitats hem de fugir de tota ambició de diners, de tots els ídols.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Eclesiastès (Ecl 1,2;2,21-23)

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va. Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort. Perquè, de fet, què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: / «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trígui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-5.9-11)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria. Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impureza, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despulat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircumcís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,13-21)

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, convinceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència.» Jesús li contestà: «Bon home, qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?» Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tingué diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.» I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants que no tenia on guardar-les. Tot rumiant es va dir: ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: "Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te." Però Déu li digué: "Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu".»

▶ Lectura del libro del Eclesiastès (Ecl 1,2;2,21-23)

¡Vanidad de vanidades!, —dice Qohélet—. ¡Vanidad de vanidades; todo es vanidad! Hay quien trabaja con sabiduría, ciencia y acierto, y tiene que dejarle su porción a uno que no ha trabajado. También esto es vanidad y grave dolencia.

Entonces, ¿qué saca el hombre de todos los trabajos y preocupaciones que lo fatigan bajo el sol? De día su tarea es sufrir y penar; de noche no descansa su mente. También esto es vanidad.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo, / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-5.9-11)

Hermanos: si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él. En consecuencia, dad muerte a todo lo terreno que hay en vosotros: la fornicación, la impureza, la pasión, la codicia y la avaricia, que es una idolatría. ¡No os mintáis unos a otros!: os habéis despojado del hombre viejo, con sus obras, y os habéis revestido de la nueva condición que, mediante el conocimiento, se va renovando a imagen de su Creador, donde no hay griego y judío, circunciso e incircunciso, bárbaro, escita, esclavo y libre, sino Cristo, que lo es todo, y en todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,13-21)

En aquel tiempo, dijo uno de entre la gente a Jesús: «Maestro, dile a mi hermano que reparta conmigo la herencia.» Él le dijo: «Hombre, ¿quién me ha constituido juez o árbitro entre vosotros?». Y les dijo: «Mirad: guardaos de toda clase de codicia. Pues, aunque uno ande sobrado, su vida no depende de sus bienes». Y les propuso una parábola: «Las tierras de un hombre rico produjeron una gran cosecha. Y empezó a echar cálculos, diciéndose: "¿Qué haré? No tengo donde almacenar la cosecha". Y se dijo: "Haré lo siguiente: derribaré los graneros y construiré otros más grandes, y almacenaré allí todo el trigo y mis bienes. Y entonces me diré a mí mismo: alma mía, tienes bienes almacenados para muchos años; descansa, come, bebe, banquetea alegremente". Pero Dios le dijo: "Necio, esta noche te van a reclamar el alma, y ¿de quién será lo que has preparado?". Así es el que atesora para sí y no es rico ante Dios».